

ЖИВКО НИКОЛИЋ

ОБЕЋАЊЕ

КРЕТАЊЕ

Када сам ножем засекао папир, покреће сам чинио.
Када сам улицом ишчао, када сам се на дрво пењао,
када сам у колу иџрао, ситално сам чинио покреће,
ситално ме је крећање некуда водило. И то крећање
усићњено,
на маленом простору, даћо човеку и дружим бићима.
Али, крећање – то је сушћина, то је Боџ!
Далеко изван ума, далеко изнад њеџа, до нејојмљивих
џраница,
јаче од разума и сазнања њему придодатих,
посћоји крећање честица, вируса, бактерија, бац као щто
се крећу
и комете, месец, и звезде. Нишћта није посћојано, а није ни
ужурбано, поседује ршћам, и снаџу да се преобликује,
и да се ошћи на исто, у истом, истом врашћи.
Када сам чащу уснама принео, када сам скинуо наочаре
и на сћо их одложио, када сам се улево окрећо,
покреће сам чинио, крећање изводио. Како ја, мален,
неуочљив,
шћако и све око мене, од зрна пращине до инсекта и шћица,
до дрвећа и камења које се кошрља, до ващре која све
прожима,
несћаје и сама се од себе изнова рађа.
А вода се креће свуда, у свим смеровима, било да најред
хрли,

било да испарава, било да понире, она је шај иџрач у свим
правцима.
Када сам ножем папир секао, каада сам пером на изреза-
ном папиру
све ово записивао, Бога сам призвао, њему се приклонио.
Нож и перо су у свеошћивој реци крепања
пловице од којих се једном мора мозаик начиниши.

14. 4. 2013, Београд

КОВИЖ

Ковиж, што добро звучи:
ковиплац у перју,
скида оклопе,
ошкриљује зашторе.
Од лепа је одустао,
самом себи говори,
самог себе пера у недођију,
самог себе призива
кад падне врела кица
и то који камен.
Кад врбе процветају
Ковиж – што добро звучи.
Задњи је час
да играмо ошворено,
о свему да говоримо.
Али оно унутра ошви почиње
да тумара и разбија,
да пошрава,
да поскакује.
Ковиж никад не мирује.

29. 9. 2009 – 14. 4. 2013, Београд–Копривница–Београд

НЕКАДА

Некада бејаш Кнез пчела и зечева,
покашад и дивљих зусака.
Али, зуске су шално бежале,

ка јуџу, у неку друџу маџлу.
Ах, џе моје џашаве џуске
које се лако над водом обруџавају,
које леџе насуџроџи веџру,
јоџ ми џокаџкад у сан дођу,
џачу и дозивају.
Ко са џима џајну да џодели?
Како сам само некада скакавџе кроџио,
како сам лако вукове збирао,
срне и јазавџе, роде и лисиџе,
и даброве над хиџрим водама.
Али џуске, џуске џосивеле
јоџ једном ми џод џрозором
дочарајџе недођију,
део мене будиџе,
џракниџе над свим рекама,
све џиџиџе, све звери дозовиџе,
део мене сџварно будиџе.

11. 10. 2009 – 23.9.2012, Београд

НАКОН СВЕГА

Увек на крају осџане да џиџа џо неко обеђање,
изречено џаџаџом, да нико не чује.
И да се лакџе заборави. Оно џиџа дубоко
у нама, као злаџни оџиљак, који се оџрџнуо
и случајно се на некакав храџави зид џрилеџио.
Трн се сакрио у најџамнију одају, оџуд џробада,
али нада не џосусџаје, чудесну музику маме
и кроз власи косе је извлачи.
Кроз боре на челу.
Ко се након свеђа нада и у обеђања верује,
џај џреџери у најлеџшем риџму
и зениџ досеже.

13. 11. 2009 – 23. 9. 2012, Београд–Копривница–Београд